

щето черга, хвърли презъ главата си стария ямурлукъ и започна да говори, макаръ че момчето не слушаше нищо отъ неговитѣ напжтствени думи. Днесъ имало толкова работа около воденицата, мливаритѣ се сърдѣли, трѣбвало да се ходи въ града.

— А ти, пълтенико, се шляешъ изъ ливадитѣ и чакашъ да се стъмни, за да яздишъ биволитѣ и да говоришъ съ звездитѣ! Не, нека Богъ ме прости, но ако това продължава, по-добре да те нѣма, да се махнешъ отъ Божия свѣтъ! Чувашъ ли?

Пѣйо нищо не чуваше, защото бавнитѣ думи на воденичаря ръмѣха като лѣтенъ дъждъ край ушитѣ му и навѣваха хиляди мисли. Той си спомняше книгитѣ, които бѣ челъ наскоро. Огледа се наоколо и видѣ голѣмъ океанъ и параходи по него. Ето, въ далечината се мѣрка земя. Това е Америка, може би, или Австралия. Дайте далекогледитѣ! Изведнажъ момчето се опомни, въздѣхна дълбоко и, безъ да разбере, какво стана, тихо проговори:

— Ехъ, ако бѣхъ се родилъ въ времето на Наполеона!..

Старецътъ отметна ямурлука:

— Какво, какво?

— Нѣкога хората ставали царе и победители, имали коне и ходили съ дълги пера на шапкитѣ си.

Очитѣ на стареца станаха неподвижни, сякашъ мълния бѣ блеснала предъ тѣхъ.

— Лудъ ли си?

— Ако Наполеонъ е билъ лудъ, може и азъ да съмъ лудъ.

Воденичарътъ подскочи и седна на чергата:

— Напо... полео... какъ го нарече?

Момчето гледаше настрана въ тъмнината и продължаваше да върви по стремглавия потокъ на своитѣ мисли. — Разбира се, за да стане човѣкъ такъвъ